

mindelig Ligning, og naar de skulde deltage i en Ligning, hvis Maksimum er 0,1, altsaa 3 Gange saa høj som den Ligning, der vilde give 20,000 Kr.

Borgbjerg: Det modsatte kan akkurat ligesaa godt være Tilfældet, og Forudsætningen for hele vort Standpunkt her og i Borgerrepræsentationen er, at en saadan Ligning paa enkelte Sogne blandt andet vil medføre større Sparsommelighed end nu. Men for øvrigt erklærer jeg mig villig til her at faa det hele nøje undersøgt sammen med Kultusministeren ved en Konference med et Folketingsudvalg, som jeg atter anmoder om at faa nedsat i denne meget vigtige Sag.

K. M. Klausen: Paa det Spørgsmaal, jeg før rettede til den højtærede Minister, udtalte han, at han ikke vilde være med til at lægge denne Sag i Kommunalbestyrelsens Haand. Han har altsaa herved vist, at han ikke har Tillid til den lovlig valgte Forsamling, vi have i København. Han holder mere af at have denne Sag i sin Haand og have en Lov, som giver ham Ret til at udskrive indtil 0,1 pCt. i København. Det er naturligvis en Behagelighed for en Minister at faa en saadan Magt, at han kan ignorere en Kommunalbestyrelse og sige: Saadan og saadan vil jeg have det, saa kunne I gøre, hvad I ville og komme med en Erklæring, som gaar i den ene eller den anden Retning. Det bryder jeg mig ikke om, jeg har Lovens Ord for, at jeg har Myndighed til at udskrive disse Skatter i København. Det er naturligvis en behagelig Stilling for en Minister.

Jeg tvivler ikke om, at hvis Ordet „Anbefaling“ kom ind i Loven som Erstatning for „Erklæring“, vilde Loven blive anvendt, og den højtærede Minister vilde da ikke faa en saa mægtig Stilling, som han har i dette Øjeblik, han vilde komme til at rette sig efter Kommunalbestyrelsen. Men jeg synes, det er heldigt, at en Ministers Magt indskrænkes af en Myndighed, som naturligt maa vaage over, hvad der skal gøres i dette Tilfælde. Jeg siger, jeg tvivler ikke om, at Loven vil blive anvendt, men det vil være efter Overvejelse af Kommunalbestyrelsen, og den vil skønne over, hvad der er nødvendigt, og den vil kunne modarbejde den Ødselhed, som sikkert i mange Tilfælde har været anvendt, siden denne Lov traadte i Kraft.

Borgbjerg: Jeg foreslaar, at der nedsættes et Udvalg paa 11 Medlemmer til at undersøge denne Sag.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds foreslaar, at Sagen standses og henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Forhandlingerne dreje sig nu om dette Forslag.

Jensen-Sønderup: Jeg tillader mig at anbefale at stemme imod det af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) stillede Forslag. Der er saa sandt ingen Grund til her at foretage yderligere Undersøgelser. Som jeg har haft Lejlighed til Gang efter Gang at fremhæve, er det ikke de omtalte Regnskaber eller Tal, der foreligge til Afgørelse. Det er det simple Spørgsmaal, om man vil tillade, at man i København i Stedet for at falde tilbage paa Chr. V.'s danske Lov, hvorefter der skal lignedes paa hver Sognemenighed for sig, paaligner Kirkebidragene under eet. Det har Tinget givet sit Samtykke til, og det finder jeg saare rimeligt. Jeg tillader mig at anbefale, at man stemmer imod det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds.

Borgbjerg: Det ærede Medlem synes ikke at have mere Tillid til de af den højtærede Minister nys fremdragne Tal, end mange have til samme Ministers Erklæring om; at han aldrig har været Medlem af nogen socialdemokratisk Forening.

Formanden: Denne Udtalelse hører ikke hjemme under denne Sags Behandling.

Jensen-Sønderup: Min Grund til at fraraade Udvalgs Nedsættelse har intet med de Tal at gøre, som det ærede Medlem nævnte. Der er ikke en, der har bestridt, heller ikke det ærede Medlem, Rigtigheden af de Tal, som den højtærede Minister har fremsat, saa naar det ærede Medlem af den Omstændighed, at han ikke her har været i Stand til at rokke ved en Tøddel, slutter, at jeg ikke skulde have Tillid til disse Tal, er det en mærkelig Slutning. For det ærede Medlems Skyld turde det for øvrigt sikkert være det bedste, at Sagen ikke kommer i Udvalg, thi det, der skulde ske der, er, at man fik afgjort, hvad der i denne Sag er Kærne, og hvad der er Avne, og da det